

С. *Михаила*: Тодоре, ти ще ни оставишъ въ това време когато сме най щастливи.

Б. *Тодоръ*: (*Развълнуванъ като се ржжува съ всички*) Сбогомъ останете съ здравие, а ти майко благослови ме.

М. *Евдокия*: Нека те благослови богъ, Както те благославямъ и азъ синко. (*Цалува го по челото нажалено.*) Бъди здравъ мой Тодоре.

Б. *Тодоръ*: Сбогомъ Михаило, спомнай си за менъ нѣкогажъ че ти си имала нѣкога . . . братъ който те . . . обича (*излазя — слѣдъ него излазятъ М. Евдокия и Кърджали*):

ЯВЛЕНИЕ X.

С. *Михаила* и *зулма*.

Зулма: (*Като влиза*). Моя сладка гълъбице защо си се пакъ умислила, минаха се онѣзи врѣмена, когато трѣбва да се грижимъ. Кърджали се завърна вече.

С. *Михаила*: Какъ ще се радвамъ, когато всичко около мене е скръбно.

Зулма: (*на себе си*) Тя скърби за Тодора.

С. *Михаила*: Той тамъ ще е щастливъ.

Зулма: О! не, той колко се мъчи когато замина, и ми каза зулмо, напомни за меня на С. *Михаила*, той така те обича като сестра.

С. *Михаила*: «Като сестра» О! отдавно бѣше така.

Зулма: Колко пѣти когато Кърджали, бѣше далечъ, Тодоръ постоянно го нападаше; като думаше че ако С. *Михаила*, е моя азъ отдавна щѣхъ да напустна този животъ. А щѣхъ да живѣя само за нея и за нейното щастие. Когато и да ме срѣщнеще все ще ме попита за тебе какво правишъ, а днесъ, когато щеше да заминава заварихъ го въ стаята на Кърджали и расхвърляше всичкитѣ му дрѣхи и оржжия и щомъ ме видѣ падна на коленѣ и ме моли да не казвамъ всичко що видѣхъ.